

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπειράτο νὰ κινήσῃ τὸ βαρὺ καὶ ἐκτάδην κείμενον πτώμα τῆς ἄρκτου· τὸ θηρίον ἔκειτο ἀκίνητον, κατέχον ὅλον τὸ διάστημα, καὶ προξενού, καὶ περ νεκρὸν, τρόμον εἰς τοὺς φονεῖς του.

Μετὰ πάσης τῆς ἰσχύος, ἣν ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτόν, ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου αὐξανομένης, κατέβαλε διὰ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς τελευταίαν ἀπόπειραν, καθόσον δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ἀριστεράν του ἐκ τοῦ βράχου, φοβούμενος μήπως χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ δὲ ξιὸς αὐτοῦ παῦς ὠλίσιθσεν ἐκ τινος προέχοντος σταλακτίτου· ἀφοῦ δὲ ἔχασε τὸ στήριγμά του, τὸ σῶμά του ἤδη κατήρχετο, καὶ ἤθελεν ἀνεπαισθήτως καταπέσει ἐν τῷ βαράθρῳ, ἐὰν δὲν ἐκρατεῖτο ἐκ τοῦ βράχου ἐγκαίρως· δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ οὕτως εἰσώθη, ἐνῷ ὁλόκληρον τὸ σῶμά του ἐκρέματο ἐν τῷ τῆς ἀβύσσου.

Τοῦτο βεβαίως παρέσχεν αὐτῷ μικρὰν παρηγορίαν, καὶ μόνον ἐφαίνετο ἀναβάλλον τὴν ἀναπόφευκτον καταστροφὴν του ἐπὶ τινος στιγμᾶς, διότι δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ παρατείνῃ τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν του ἐπὶ πολὺ, ἐξηντλημένος ἤδη ὢν ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ κόπου· ἀλλ' ὁ Τεσακὲ ταχέως παρατηρήσας τὸν κίνδυνον αὐτοῦ, ἔκραξεν εἰς αὐτόν νὰ λάβῃ θάρρος ἐπὶ μικρὸν, καὶ εὐθὺς ἤελον ἔλθει εἰς βοήθειάν του. Θεὶς δὲ τὸ φῶς κατὰ γῆς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωνται εἰς ἐντελὲς σκότος, ἤρχισε τὴν πορείαν του ἄνωθεν τοῦ χάσματος, ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ Βέρνερ. Δυνηθεὶς δὲ νὰ προσηλώσῃ τὸν πόδα του καλῶς πλησίον τῆς ἄρκτου, κατώρθωσε νὰ ἀσφαλισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ὀλισθησῇ· καὶ τότε κατεχείρισε τοῦ ἔργου μετ' ἀπηλπισμένης δυνάμεως, ἔρπων διὰ τῆς ἄρκτου, διότι τὸ σῶμά του ἦτο πολὺ ἐλαφρότερον πρὸς τὸ τοῦ Γερμανοῦ.

Τὸ σπήλαιον ἦτο στενώτατον, τὸ δὲ θηρίον βαρύτατον καὶ παχὺ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατώρθωσε μετὰ πολλοὺς ὑπερανθρωπίνους σχεδὸν ἀγῶνας, νὰ εὐρεθῇ ταχέως εἰς τὸ ἀντίθετον πλευρὸν τοῦ ζώου. Ἦτο ὅμως ἐπίσης δύσκολον νὰ τὸ κινήσῃ καὶ τὸ σῆρῃ πρὸς τὸ μέρος του, διότι δὲν ἔπρεπε οὐδὲ στιγμὴν ἀναπαύσεως νὰ λάβῃ, ἐὰν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν σύντροφόν του. Οἱ προέχοντες σταλακτίται ἦσαν μεγάλη βοήθεια εἰς αὐτόν· πρὸς τούτοις δὲ στηρίξας τοὺς πόδας ἔσυρε τὸ βαρὺ ζῶον πρὸς ἑαυτόν.

Ὁ ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ πρῶσώπου του κρουνηδόν, καὶ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ὅτε τοῦ Βέρνερ ἡ ἀσθενὴς φωνὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά του, βεβαιώσαντος αὐτόν, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀνθέξῃ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ οὔτε ἡμισυ λεπτὸν τῆς ὥρας.

«Θάρρος, θάρρος!» ἀνέκραξεν ὁ Τεσακὲ, «τὸ κτήνος τὸ ἐκίνησα, καὶ ὁ ἀδελφός μου θὰ δυνηθῇ ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως μετ' ὀλίγον. Θάρρος!» καὶ δι' ἀναγεωθεισῶν δυνάμεων ἐπειράθη νὰ σύρῃ τὸν κολοσσόν. Προέβη ὀλίγον—ὀλίγον ἔτι. Ἐλαβε νέας δυνάμεις, καὶ τότε ἔσυρε τὸ ἄψυχον πτώμα ἕνα τοῦλάχιστον

πόδα πρὸς ἑαυτόν. Μετ' ἀστραπιαίας δὲ ταχύτητος ἐξεβίασε τὸν δρόμον του διὰ τοῦ πτώματος, καὶ ἐδράξατο τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς τοῦ Βέρνερ διὰ τῆς ἑαυτοῦ δεξιᾶς.

«Ἀνασῆκωσαι ὀλίγον τὸ σῶμά σου, διὰ νὰ ἐμπορέσω νὰ σὲ πιάσω ἀπὸ τὴν ζώνην!» Ἐφώναξεν εἰς αὐτόν. Ὁ Βέρνερ ἦτο ἀδύνατον νὰ πράξῃ τοῦτο, καὶ ἀσθενῶς ἐψιθύρισε· «Δὲν ἐμπορῶ νὰ κρατῶ πλέον, θὰ πέσω μέσα!»

Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν, καὶ ὁ Τεσακὲ εἶδε τοῦτο. Οὐδόλως δὲ εἰς λέξεις καταναλίσκων τὸν χρόνον, ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ λευκοῦ, ταχέως ἠνέωξεν

Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀδίνου θεὰ Φρίγγα.

ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ἄρκτου, ἐν ᾗ εἰσώθησε τὴν ἀριστεράν του χεῖρα διὰ νὰ ἔχῃ τοῦτο ὡς ἀντέρισμα, καὶ τότε προσκλίνας ἐδράξατο τοῦ Βέρνερ ἀπὸ τοῦ ζωστήρος διὰ τῆς δεξιᾶς. Οὗτος δὲ μόλις ἠσθάνθη τὸ ἐκ τῶν ἐσκληρωμένων αὐτοῦ χειρῶν ἀφαιρεθὲν βάρος. Ἀναλαβὼν δὲ δυνάμεις διὰ τελευταίαν ἀπόπειραν, ἀνέσκηκωσεν ἑαυτόν, καὶ ταχέως ἔκειτο πρηνὴς διὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματός του ἐν τῷ σπηλαίῳ ὑποβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ.

Οὐδὲν πλεότερον ἠδύνατο νὰ πράξῃ, διότι τὸ πτώμα τῆς ἄρκτου, ἔφραττεν ἔτι τὴν εἰσόδον τῆς διόδου· ἀλλ' ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τοῦλάχιστον, ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν, καὶ δὲν ἐφοβείτο πλέον νὰ πέσῃ ἐντὸς τοῦ βαράθρου. Ὁ δὲ Τεσακὲ, ἐν τῷ μεταξὺ, ἐπανάλαβε τὰς ἐπὶ τῆς ἄρκτου ἀποπείρας του, διὰ νὰ μετακινήσῃ αὐτὴν εἰς εὐρύτερον μέρος τοῦ σπηλαίου.